

Roald Dahl

Marele Uriaş Prietenos

Ilustrații de Quentin Blake

Traducere din engleză
de Alexandra Columban

Ediția a III-a

ARTHUR

Cuprins

CAPITOLUL I. <i>Ora fantomelor</i>	9
CAPITOLUL II. <i>Cine?</i>	12
CAPITOLUL III. <i>Răpirea</i>	16
CAPITOLUL IV. <i>Peștera</i>	20
CAPITOLUL V. <i>MUP</i>	25
CAPITOLUL VI. <i>Uriașii</i>	31
CAPITOLUL VII. <i>Minunatele urechi</i>	39
CAPITOLUL VIII. <i>Castracurcuveți</i>	50
CAPITOLUL IX. <i>Uriașul Strânge-Sânge</i>	57
CAPITOLUL X. <i>Sifoclăbucel și clipofăsâieli</i>	67
CAPITOLUL XI. <i>Călătorie spre Tărâmul Viselor</i>	73
CAPITOLUL XII. <i>La vânat de vise</i>	85
CAPITOLUL XIII. <i>Un cocospurcaș pentru Carnibal</i>	91
CAPITOLUL XIV. <i>Vise</i>	102
CAPITOLUL XV. <i>Marele plan</i>	121
CAPITOLUL XVI. <i>Prepararea visului</i>	133
CAPITOLUL XVII. <i>Călătorie spre Londra</i>	142
CAPITOLUL XVIII. <i>Palatul</i>	150
CAPITOLUL XIX. <i>Regina</i>	156
CAPITOLUL XX. <i>Mic dejun regesc</i>	172
CAPITOLUL XXI. <i>Planul</i>	188
CAPITOLUL XXII. <i>Captura</i>	195
CAPITOLUL XXIII. <i>Ora mesei</i>	213
CAPITOLUL XXIV. <i>Autorul</i>	218

CAPITOLUL I

Ora fantomelor

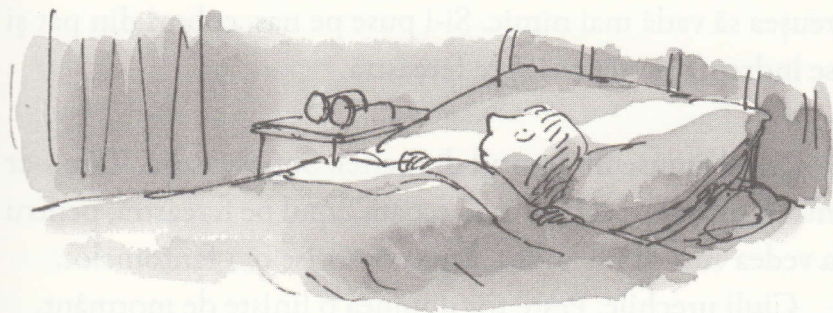
Sophie nu reușea nicicum să adoarmă.

O rază scânteietoare de lună se strecura pieziș printre draperii și se răsfângea direct pe perna ei.

Ceilalți copii din orfelinat dormeau deja de câteva ore.

Cu ochii închiși, Sophie stătea nemișcată. Se străduia din răsputeri să ațipească. Degeaba. Raza lunii părea o lamă de argint care spinteca aerul, oprindu-se pe fața ei.

În casă era o liniște deplină. Nu se auzea nicio voce de la parter. Iar de la etajul de deasupra nu răzbătea niciun zgomot de pași.

Fereastra din spatele draperiei era larg deschisă, însă afară, pe trotuar, nu era nimeni. Pe stradă nu trecea nicio mașină. Nu se auzea nici cel mai mic sunet. Sophie nu mai stătuse niciodată într-o liniște atât de adâncă.

„Poate că“, își zise ea în gând, „a sosit așa-numita oră a fantomelor“. Ora fantomelor – îi șoptise cineva odată – e un moment foarte special de la miezul nopții, când toți copiii și toți oamenii mari dorm duși, iar duhurile întunericului ies din ascunzători și pun stăpânire pe lume.

Lumina lunii era mai strălucitoare ca niciodată pe perna lui Sophie. Se hotărî să coboare din pat și să tragă draperiile pentru a face întuneric.

Erai aspru pedepsit dacă te prindeau că nu erai în pat după ora stingerii. Chiar dacă explicai că a trebuit să mergi la baie, nu acceptau scuza și te pedepseau oricum. Însă acum nu se afla nimeni prin preajmă, Sophie era convinsă de asta.

Se întinse după ochelarii aflați pe scaunul de lângă patul ei. Aveau rame de oțel și lentile foarte groase, fără de care nu reușea să vadă mai nimic. Și-i puse pe nas, coborî din pat și se îndreptă pe vârfuri spre fereastră.

Când ajunse în dreptul draperiei, Sophie ezită. Tare s-ar mai fi furișat pe sub ea ca să scoată capul pe fereastră, pentru a vedea cum arată lumea, acum că sosise ora fantomelor.

Ciuli urechile. Peste tot domnea o liniște de mormânt.

Dorința de a privi afară crescuse și deveni atât de puternică, încât fetița nu reuși să i se mai opună. Cât ai clipi, se strecură pe sub perdea și se aplecă peste pervaz.

În lumina argintie a lunii, satul pe care îl cunoștea atât de bine era de nerecunoscut. Casele păreau strâmbe și încovoiate, asemenea celor din basme. Totul părea decolorat și fantomatic sub pulberea albă a lunii.

Peste drum, se vedea prăvălia doamnei Rance, de unde puteai cumpăra nasturi, lână și bucăți de elastic. Acum părea o nălucă. Era învăluită într-o lumină încețoșată și neclară.

Privirea lui Sophie alunecă tot mai departe în josul străzii.

Dintr-odată, încremeni. *De pe partea cealaltă a străzii, ceva se îndrepta spre ea.*

Era ceva negru...

Ceva înalt și negru...

Ceva foarte înalt și foarte negru și foarte slab.

CAPITOLUL XII

La vânat de vise

Marele Uriaș Prietenos așeză valiza pe pământ. Se aplecă, până când fața lui enormă aproape o atinge pe a lui Sophie.

— De aici înainte, noi este muți ca peștișorii, șopti el.

Sophie dădu aprobator din cap. Aburul nebulos o învăluia. Îi umezea obraji și îi lăsa stropi de rouă în păr.

MUP deschise valiza și scoase câteva borcane goale. Le așeză pe pământ pregătite, fără capac. Apoi se ridică. Capul îi era acum sus, în ceața învăluitoare, când apărând, când dispărând din vedere. Ținea plasa lungă în mâna dreaptă.

Privind în sus, Sophie observă prin ceață că urechile lui colosale începură să se rotească. Se mișcau încet înainte și înapoi.

Dintr-odată, MUP plonjă în aer. Sări sus de tot, șfichiind aerul cu plasa.

— Eu l-a prins! exclamă el. Un borcan! Un borcan! Iute, iute, iute!

Sophie ridică un borcan și i-l întinse uriașului. Acesta îl luă în mână. Coborî plasa. Foarte atent, răsturnă ceva complet

invizibil din plasă în borcan. Aruncă plasa și acoperi borcanul cu o mână.

— Capacul! șopti el. Repede, capacul!

Sophie îl ridică și i-l dădu lui MUP. Acesta îl înșurubă strâns și borcanul fu închis. MUP era foarte entuziasmat. Duse borcanul la ureche și ascultă foarte concentrat.

— E un sclipomoțat! șopti, cu vocea tremurându-i de emoție. E... e... e chiar mai bine. E un fizovrăjitor! E un fizovrăjitor auriu!

Sophie îl privi cu mirare.

— Vai de mine, vai de mine! spuse el ținând borcanul în fața ochilor. Asta va face noaptea foarte frumoasă unui bebeluș, atunci când eu i-l va sufla înăuntru.

— E chiar așa de bun? întrebă Sophie.

— *Bun?* repetă MUP. E un fizovrăjitor auriu! Eu nu găsește des unul ca ăsta!

Îi dădu borcanul lui Sophie și zise:

— Acum, fii steluță-de-mare și nu mișca. Eu se gândește că trebuie să fie un roi întreg de fizovrăjitori aici în noaptea asta. Și fii drăguță și nu respira. Tu este nemaipomenit de gălăgioasă acolo jos.

— Dar nici măcar nu m-am clintit, se apără Sophie.

— Nici n-o face, zise scurt MUP.

Se ridică din nou în picioare, cât era el de înalt, cu plasa pregătită. Urmară apoi tăcerea lungă, așteptarea, ascultatul și, într-un final, pe neașteptate, saltul și șfichiuitul aerului.

— Încă un borcan! exclamă el. Iute, iute, iute!

Când cel de-al doilea vis se afla în borcan, cu capacul bine înșurubat, MUP îl ridică la ureche.

— Vai, nu! strigă MUP. Măcina-mi-aș mărarinii! Șterge-mi-aș șemineul!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Sophie.

— E un cocospurcaș! strigă el cu o voce plină de furie și de suferință. Ah, salvează-ne sufleurile! exclamă el. Izbăvește-ne de tãmbălău! Joacă necurãciosul pe masa mea!

— Despre *ce* vorbești? insistă Sophie.

MUP devenea din ce în ce mai agitat.

— Zgãria-mi-aș ochii! strigă el, fluturând borcanul în aer. Eu vine până aici să găsesc vise minunate de aur și ce prinde?

— *Ce* prinzi? zise ea.

— Eu prinde un înfiorãcios de cocospurcaș! exclamă el. Acesta e un vis *rãu, rău*! E mai rău decât un vis rău! E un coșmar!

— Vai de mine! zise Sophie. Ce-ai de gând să faci cu el?

— Eu nu îi dă drumul niciodată, niciodată! zise MUP. Dacă eu îi dă drumul, atunci un amărât de bebelauș o să tragă o spaimă soră cu moartea. Țsta e un strașnic troglocoșat. Eu îl explodează de cum ajunge acasă!

— Coșmarurile sunt îngrozitoare, zise Sophie. Și eu am avut odată unul și m-am trezit transpirată toată.

— Cu ăsta tu te-ai trezi toată *țipată*! zise MUP. Ți s-ar face dinții măciucă! Dacă ăsta ar intra în tine, sângele ți s-ar face țurțuri și pielea ți s-ar târî pe podea!

— E chiar așa de rău?